

JURISPRUDENTIENIEUWSBRIEF • BESTUURSRECHT

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl

Telefoon 088 361 1020

Citeertitels JnB 2021

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende onderwerpen:

Algemeen bestuursrecht	2
Schadevergoedingsrecht	3
Handhaving	3
Omgevingsrecht	4
Wabo	4
Waterwet	8
Ambtenarenrecht	8
Ziekte en arbeidsongeschiktheid	10
Sociale zekerheid overig	12
TOZO, NOW, TOFA	12
Bestuursrecht overig	13
Algemene verordening gegevensbescherming	13
Arbeidsomstandighedenwet	13
Huisvesting	15
Subsidie	17
Wegenverkeerswet	17
Wet op de kansspelen	18
Wet particuliere beveiligingsorganisaties en recherchebureaus	20
Vreemdelingenrecht	22
Richtlijnen en verordeningen	22

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes – elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel) rechtsgebied aangeboden. Door in de inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Algemeen bestuursrecht

JnB 2021, 836

ABRS, 13-10-2021, 202005802/1/R4

college van burgemeester en wethouders van Nunspeet.

Awb 8:69a

Besluit ruimtelijke ordening (hierna: het Bro) 3.1.6 lid 2,

Besluit omgevingsrecht 5.20

RELATIVITEITSVEREISTE. Omgevingsvergunning voor bouw gezondheidscentrum.

RELEVANTE LEEGSTAND. CONCURRENT. Verwijzing naar overzichtsuitspraak over relativiteitsvereiste van de ABRS van 11-11-2020, [ECLI:NL:RVS:2020:2706](#). I.c. heeft de rechtbank terecht geoordeeld dat eventuele leegstand van het pand van [appellant] door realisering van het gezondheidscentrum niet als "relevante leegstand" kan worden aangemerkt. Artikel 8:69a van de Awb staat eraan in de weg om het besluit te vernietigen vanwege de beroepsgrond over artikel 3.1.6, tweede lid, van het Bro.

VERKEER. Gelet op de afstand van de huisartsenpraktijk van [appellant] tot het gezondheidscentrum van meer dan 1 kilometer wordt het niet aannemelijk gevonden dat als gevolg van de vergunningverlening verkeersgevolgen kunnen worden ondervonden ter plaatse van de huisartsenpraktijk van [appellant]. Artikel 8:69a van de Awb staat eraan in de weg om het besluit te vernietigen vanwege de beroepsgronden over het aspect verkeer.

[ECLI:NL:RVS:2021:2271](#)

Zie in dit verband ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje "Wabo" (JnB 2021, 841).

JnB 2021, 837

CRvB, 05-10-2021 (publ. 12-10-2021), 19 5002 PW

college van burgemeester en wethouders van Maassluis.

Awb 7:15 lid 2

VERGOEDING KOSTEN VAN BEZWAAR. Van "herroepen" in de zin van artikel 7:15, tweede lid, van de Awb is slechts sprake indien het primaire besluit wordt gewijzigd wat betreft het daarbij beoogde of geweigerde rechtsgevolg. Verwijzing naar de uitspraak van de CRvB van 23 augustus 2006, [ECLI:NL:CRVB:2006:AY8044](#). I.c. heeft het college bij besluit geweigerd het door appellant gewenste rechtsgevolg, toekenning van een dwangsom wegens niet tijdig beslissen, in het leven te roepen (besluit 2). Dit rechtsgevolg is met de niet-ontvankelijkverklaring van het bezwaar bij het bestreden besluit (besluit 1) niet gewijzigd. In beroep heeft de rechtbank het bestreden besluit vernietigd en – zelf in de zaak voorzien – het bezwaar tegen besluit 2 alsnog ongegrond verklaard. Ook daarmee is het rechtsgevolg van dit besluit ongewijzigd in stand gebleven. Daarom kan niet worden gesproken van een herroepen in de zin van artikel 7:15, tweede lid, van de Awb.

[ECLI:NL:CRVB:2021:2439](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Schadevergoedingsrecht

JnB 2021, 838

ABRS, 13-10-2021, 202006472/1/A2

Awb 1:3 lid 1, 5:30, 8:88 lid 1

SCHADEVERGOEDING. Verzoekschriftprocedure. I.c. wordt vastgesteld dat het college na het besluit waarbij een last onder bestuursdwang is opgelegd tot het verwijderen van een schip, heeft besloten wat er na het wegslepen en de tijdelijke opslag met het woonschip moest gebeuren. De vernietiging van het woonschip vormde geen onderdeel van het besluit waarbij de last onder bestuursdwang is opgelegd. Dit betekent dat de vernietiging feitelijk handelen is en niet (een onderdeel van) een besluit als bedoeld in artikel 1:3, eerste lid, van de Awb. Verwijzing naar de uitspraak van de ABRS van 30 juni 2021, [ECLI:NL:RVS:2021:1389](#) (onder 5.4). Omdat het slopen van het schip feitelijk handelen is, is dit geen omstandigheid als bedoeld in artikel 8:88, eerste lid, van de Awb op grond waarvan een veroordeling tot vergoeding van geleden schade kan worden uitgesproken door de bestuursrechter.

[ECLI:NL:RVS:2021:2290](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Handhaving

JnB 2021, 839

ABRS, 13-10-2021, 201906484/1/R4

college van burgemeester en wethouders van Geldrop-Mierlo.

Awb 1:3 lid 3, 4:13 lid 1, 5:31a

HANDHAVING. BESTUURSDWANG. Voor het verzoek tot het toepassen van bestuursdwang is in artikel 5:31a van de Awb een specifieke rechtsgrondslag opgenomen. Deze verschilt van de grondslag van een verzoek om handhaving door oplegging van een last onder dwangsom of bestuursdwang. Het verzoek op grond van artikel 5:31a van de Awb is een aparte aanvraag als bedoeld in artikel 1:3, derde lid, van de Awb, waarop het college zelfstandig moet beslissen. Dat is i.c. niet gebeurd. Het college was op grond van artikel 4:13, eerste lid, van de Awb gehouden binnen de in artikel 5:31a, derde lid, van de Awb opgenomen wettelijke termijn van vier weken een besluit te nemen op het verzoek tot het toepassen van bestuursdwang.

Brief waarbij [appellant] het college verzocht om handhaving ten aanzien van nieuwe illegale bouwactiviteiten op het perceel [locatie A] te Mierlo, middels het opleggen van een nieuwe last onder dwangsom. In dezelfde brief heeft [appellant] het college verzocht om een eerder opgelegde last met betrekking tot bestaande overtredingen op het perceel [locatie A] uit te voeren door over te gaan tot het invorderen van verbeurde dwangsommen. Voorts heeft [appellant] het college verzocht om een eerder opgelegde last onder bestuursdwang met betrekking tot het perceel [locatie A] uit te voeren (hierna: de brief van 26 september 2019).

Bij besluit van 17 december 2019 heeft het college de brief van 26 september 2019 als verzoek om handhaving afgewezen. [...]

3. [appellant] betoogt dat de rechtbank ten onrechte heeft geoordeeld dat de brief van 26 september 2019 één aanvraag tot handhavend optreden behelst en dat op deze aanvraag is beslist met het

besluit van 17 december 2019. Volgens [appellant] ziet zijn brief van 26 september 2019 mede op het toepassen van de opgelegde last onder bestuursdwang als bedoeld in artikel 5:31a van de Awb. [...]

3.2. De Afdeling stelt vast dat in de brief van 26 september 2019 niet alleen een verzoek is opgenomen om handhavend op te treden, maar ook om de opgelegde last onder bestuursdwang toe te passen. Voor het verzoek tot het toepassen van bestuursdwang is in artikel 5:31a van de Awb een specifieke rechtsgrondslag opgenomen. Deze verschilt van de grondslag van een verzoek om handhaving door oplegging van een last onder dwangsom of bestuursdwang. Op het verzoek tot het toepassen van bestuursdwang heeft het college in zijn besluit van 17 december 2019 niet gereageerd. Gezien het voorgaande is de Afdeling van oordeel dat in dit geval er geen sprake is van één verzoek om handhavend op te treden, maar van verschillende verzoeken. Het gaat daarom om een andere situatie dan de situatie die aan de orde was in de uitspraak van de Afdeling van 12 april 2017, waar de rechtbank naar verwijst. Daar ging het uitsluitend om een verzoek om handhaving, dat bestond uit meerdere onderdelen. Het verzoek op grond van artikel 5:31a van de Awb is evenwel een aparte aanvraag als bedoeld in artikel 1:3, derde lid, van de Awb, waarop het college zelfstandig moet beslissen. Dat is, als gezegd, niet gebeurd. Overigens heeft het college nadien met het besluit van 8 oktober 2020 alsnog onderkend dat het op het verzoek als bedoeld in artikel 5:31a van de Awb nog diende te beslissen.

Het voorgaande betekent dat het college op grond van artikel 4:13, eerste lid, van de Awb gehouden was binnen de in artikel 5:31a, derde lid, van de Awb opgenomen wettelijke termijn van vier weken een besluit te nemen op het verzoek tot het toepassen van bestuursdwang. De rechtbank is hier ten onrechte aan voorbij gegaan.

3.3. Gelet op het voorgaande is de Afdeling van oordeel dat [appellant] op 22 januari 2020 terecht beroep heeft ingesteld tegen het niet tijdig nemen van een besluit op het verzoek als bedoeld in artikel 5:31a van de Awb. Op dat moment waren meer dan twee weken verstreken na 27 november 2019, de dag waarop [appellant] het college in gebreke heeft gesteld. Het niet tijdig nemen van een besluit wordt op grond van artikel 6:2, aanhef en onder b, van de Awb voor de toepassing van wettelijke voorschriften over bezwaar en beroep gelijkgesteld met een besluit, zodat hiertegen op grond van artikel 8:1 van de Awb beroep open staat bij de bestuursrechter.

De rechtbank heeft dan ook ten onrechte geoordeeld dat op 17 december 2019 een volledig besluit was genomen op het verzoek van [appellant]. En dat daarmee al was beslist op het door [appellant] ingestelde beroep wegens het niet tijdig beslissen op zijn verzoek.

Het betoog slaagt. [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:2284](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB 2021, 840

Voorzieningenrechter Rechtbank Limburg, 30-07-2021 (publ. 07-10-2021),

ROE 21/1913 en ROE 21/1914

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Stein, verweerder.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onderdeel a en c

WABO. HANDHAVING. DWANGSOM. Verwijderen overkapping. Evenredigheidstoets.

Conclusie staatsraden AG van 7 juli 2021, [ECLI:NL:RVS:2021:1468](#). I.c. heeft verweerder het belang bij handhaving van de planregels en voorkomen van precedentwerking in redelijkheid zwaarder mogen laten wegen dan het belang van eiser bij behoud van de zonder omgevingsvergunning gebouwde overkapping. De rechtbank acht dit niet in strijd met het evenredigheidsbeginsel en verklaart het beroep ongegrond.

[...] 3. Bij het primaire besluit heeft verweerder - voor zover hier van belang - eiser gelast de overkapping binnen vier weken na de verzending van het primaire besluit van het perceel aan de [straatnaam] [huisnr.] te [woonplaats] te verwijderen. Wanneer eiser niet aan de last voldoet, verbeurt hij een dwangsom [...]

[...] 12. De rechtbank stelt vast dat van een concreet zicht op legalisatie geen sprake is. Verweerder is niet bereid medewerking te verlenen aan een afwijking van de planregels zodat in zoverre geen legalisatie in het verschiet ligt. [...]

13. Ten aanzien van de onder 5.2 weergegeven beroepsgronden overweegt de rechtbank dat eiser in de kern betoogt dat een indringende(re) evenredigheidstoets moet plaatsvinden en dat die ertoe leidt dat verweerder niet tot handhaving had mogen overgaan maar de overtreding had moeten legaliseren door het verlenen van een omgevingsvergunning.

14. Voor zover eiser daarbij heeft gewezen op de conclusie van de staatsraden advocaat-generaal Wattel en Widdershoven van 7 juli 2021, merkt de rechtbank op dat dit een conclusie betreft op verzoek van de voorzitter van de Afdeling, waarbij het concreet gaat over de indringendheid van de toets aan het evenredigheidsbeginsel bij een besluit tot invordering van een dwangsom en twee besluiten tot sluiting van een woning na een drugsvondst in die woning. In hoeverre die conclusie door de Afdeling zal worden gevolgd, is nog onduidelijk. Verder zijn de besproken besluiten niet op één lijn te stellen met een besluit tot het opleggen van een last onder dwangsom. Ten aanzien van de last onder dwangsom staat in de conclusie overigens in § 8.4.4 dat “daarvoor weinig lijkt te veranderen en dat de Nederlandse beginselplicht tot handhaving in beginsel congrueert met de EU-handhavingseisen”. Wel wordt benadrukt dat ook deze bestuurlijke maatregel aan eisen van noodzakelijkheid, geschiktheid, evenredigheid, effectiviteit en afschrikwekkendheid moet voldoen om het beoogde bestuurlijke doel te bereiken. Zo kan de oplegging van een last onder dwangsom afstuiten op het noodzakelijkheidsvereiste als de overtreding het algemeen belang maar in zeer beperkte mate schaadt, terwijl de nadelen voor de betrokkene groot zijn.

15. De rechtbank overweegt dat verweerder zich terecht op het standpunt stelt dat geen sprake is van een overtreding van geringe aard of ernst. De geldende planregels voorzien niet in dergelijke omvangrijke bebouwing op eisers perceel. Op grond van de planregels mogen er 75 m² aan bijgebouwen worden gebouwd. Voor de loods van 144 m² is de binnenplanse afwijkmogelijkheid gebruikt zodat door een afwijking voor de overkapping via de kruimelvrijstelling de in het bestemmingsplan vastgelegde (na vrijstelling geldende) bebouwingsgrens van 150 m² nog eens met bijna 80 m² zou worden overschreden. Verweerder wenst daar, gezien de uitgangspunten van het bestemmingsplan, in dit gebied niet aan mee te werken en kan zich, zoals de rechtbank hiervóór onder 12 heeft geoordeeld, ook in redelijkheid op dat standpunt stellen. Daardoor is sprake van een illegale situatie die niet voor legalisering in aanmerking komt en waarvoor ook geen aanvraag voor een legaliserende omgevingsvergunning is ingediend. In een dergelijk geval dient verweerder in beginsel tegen die illegale situatie handhavend op te treden. Daarbij heeft verweerder ook terecht

gewezen op het algemeen belang dat met naleving van de planregels is gemoeid en de precedentwerking die ervan zou uitgaan indien verweerder in dit geval geen naleving zou eisen. Verweerder heeft er daarbij ook terecht op gewezen dat dit geen uniek geval is zodat er wel degelijk precedentwerking aan de orde kan zijn. Verder wordt in vrijwel alle handhavingsszaken inbreuk gemaakt op het eigendomsrecht van de overtreder. De regeling in titel 5.3 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) voorziet in die mogelijkheid. De rechtbank volgt eiser verder niet in diens betoog dat handhavend optreden onevenredig zou zijn omdat van een 'verworven recht' sprake is. Eiser doelt daarmee op de decennia lange aanwezigheid van de afgebroken overkapping op het perceel. Nog afgezien van het feit dat die kleiner was dan de huidige, kan van een 'verworven recht' om tot de omvang van de vorige overkapping 'terug' te mogen bouwen geen sprake zijn. De rechtbank heeft hiervoor onder 9 geoordeeld dat eiser zich niet op bouwovergangsrecht kan beroepen. Eiser heeft na afbraak van de onder het overgangsrecht vallende overkapping een nieuwe overkapping gebouwd zonder daarvoor een omgevingsvergunning aan te vragen en zonder bij een deskundige of bij het ter zake bevoegd gezag te informeren of een omgevingsvergunning nodig was voor de herbouw. Daardoor heeft hij (al dan niet bewust) het risico genomen dat de nieuwe overkapping in strijd met het bestemmingsplan zou zijn. Het is dan niet onredelijk of in strijd met het evenredigheidsbeginsel dat eiser met de gevolgen daarvan wordt geconfronteerd. De omstandigheid dat er geen "landschapswaarden" in het geding zijn, dat niet is gebleken dat concrete belangen van derden door de aanwezigheid van de overkapping worden geschaad en dat eiser nadeel ondervindt als hij de overkapping moet verwijderen, maken naar het oordeel van de rechtbank niet dat verweerder in strijd met het evenredigheidsbeginsel handelt door in dit geval met een last onder dwangsom handhavend op te treden tegen de illegale overkapping. De beroepsgronden slagen niet. 16. Het beroep is ongegrond. [...]

[ECLI:NL:RBLIM:2021:6241](#)

JnB 2021, 841

ABRS, 13-10-2021, 202005802/1/R4

college van burgemeester en wethouders van Nunspeet.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 8:69a

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.12, lid 1 onder a, onder 3°

Besluit ruimtelijke ordening (Bro) 3.1.6 lid 2

Besluit omgevingsrecht (Bor) 5.20

WABO. RELATIVITEITSVEREISTE. Omgevingsvergunning bouw gezondheidscentrum.

RELEVANTE LEEGSTAND. CONCURRENT. Verwijzing naar overzichtsuitspraak over het relativiteitsvereiste van de ABRS van 11-11-2020, [ECLI:NL:RVS:2020:2706](#). I.c. heeft de rechtbank terecht vastgesteld dat [appellant] geen feiten of omstandigheden heeft aangevoerd die het oordeel rechtvaardigen dat het realiseren van het gezondheidscentrum tot voor hem relevante leegstand zal leiden. Gelet hierop staat artikel 8:69a van de Awb eraan in de weg om het besluit te vernietigen vanwege de beroepsgrond over artikel 3.1.6, tweede lid, van het Bro.

VERKEER. Gelet op de afstand van de huisartsenpraktijk van [appellant] tot het gezondheidscentrum van meer dan 1 kilometer wordt het niet aannemelijk gevonden dat als gevolg van de vergunningverlening verkeersgevolgen kunnen worden ondervonden ter plaatse van de huisartsenpraktijk van [appellant]. Artikel 8:69a van de Awb staat eraan in de weg om het besluit te vernietigen vanwege de beroepsgronden over het aspect verkeer.

[ECLI:NL:RVS:2021:2271](#)

Zie ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje “Algemeen bestuursrecht” (JnB 2021, 836).

JnB 2021, 842

MK Rechtbank Limburg, 28-09-2021 (publ. 11-10-2021), ROE 19/3426 en 20/61

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Gennep, verweerder.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht 2.1 lid 1 aanhef onder a, c en e

WABO-milieu. GEZONDHEID. Omgevingsvergunning. I.c. wordt geoordeeld dat er geen grond is voor het oordeel dat verweerder in het GGD-advies aanleiding heeft moeten zien om meer maatregelen te treffen om de gevolgen van de inrichting voor de volksgezondheid te beperken. Daarbij komt gewicht toe aan het opvolgend advies van de GGD waarmee is bevestigd dat de getroffen maatregelen, ook binnen de afstand van 250 m tussen de woningen van eisers en de stallen, voldoende zijn. Voorts is van belang dat het VGO-onderzoek (rapporten ‘Veehouderij en gezondheid omwonenden’ van het RIVM) geen algemeen aanvaarde wetenschappelijke inzichten bevat, zodat het bevoegd gezag niet verplicht is bij een verlening van een vergunning als deze meer of andere maatregelen en voorzieningen te treffen. Verwijzing naar de uitspraak van de ABRS van 17 mei 2017,

[ECLI:NL:RVS:2017:1301](#).

[ECLI:NL:RBLIM:2021:7325](#)

JnB 2021, 843

MK Rechtbank Noord-Nederland, 24-09-2021 (publ. 08-10-2021), LEE 19/241

college van burgemeester en wethouders van Opsterland, verweerder.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht 2.1 lid 1 onder aanhef en onder i, 2.27 lid 1

Besluit omgevingsrecht 2.2aa lid 1 aanhef en onder a, 6.10a lid 1

WABO-milieu. GEZONDHEID. I.c. wordt gelet op het advies van de StAB (zie r.o. 12.2) vastgesteld dat voor wat betreft de onderhavige omgevingsvergunning niet wordt voldaan aan de door de Gezondheidsraad aanbevolen advieswaarde voor de maximale blootstelling aan endotoxinen in de buitenlucht. Verweerder lijkt de overschrijding van de advieswaarde te rechtvaardigen in de gedachte dat sprake is van een daling van de fijnstofemissie en met de overweging dat daarmee ook de emissie van endotoxine afneemt. Gelet hierop levert, aldus verweerder, de inrichting niet zodanige risico's voor de volksgezondheid dat de gevraagde omgevingsvergunning om die reden niet verleend kan worden. De rechtbank is gelet op de conclusies van de StAB van oordeel dat verweerder van onjuiste aannames is uitgegaan bij haar conclusie dat de vergunde activiteit aanvaardbaar zou zijn. In zijn nieuw te nemen besluit dient verweerder alsnog de conclusies van de StAB te betrekken in het kader van de volksgezondheid en het afgeven van de omgevingsvergunning.

[ECLI:NL:RBNNE:2021:4318](#)

Overige jurisprudentie Wabo-milieu:

- Voorzieningenrechter Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 08-10-2021 (publ. 12-10-2021), BRE 21/3190 GEMWT VV ([ECLI:NL:RBZWB:2021:5086](#));

- MK Rechtbank Limburg, 05-10-2021 (publ. 12-10-2021), ROE 18 / 2282
([ECLI:NL:RBLIM:2021:7498](https://eclii.nl/RBLIM:2021:7498)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Waterwet

Jurisprudentie Waterwet:

- MK ABRS, 13-10-2021, 202100494/1/R1 ([ECLI:NL:RVS:2021:2297](https://eclii.nl/RVS:2021:2297)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Ambtenarenrecht

JnB 2021, 844

MK CRvB, 07-10-2021 (publ. 13-10-2021), 19/3749 AW

dagelijks bestuur van de Veiligheidsregio.

Collectieve Arbeidsvoorwaardenregeling/Uitwerkingsovereenkomst (CAR/UWO) 19:42 lid 1 aanhef en onder h

AMBTENARENRECHT. Een wettelijke grondslag voor het ontslag ontbreekt, zodat het dagelijks bestuur niet bevoegd was om appellante ontslag te verlenen. De Raad ziet aanleiding om zelf in de zaak te voorzien en het ontslagbesluit te herroepen. Het gevolg hiervan is dat het dienstverband is hersteld. Omdat appellante inmiddels is verhuisd, maar nog wel binnen de Veiligheidsregio woont, zal het dagelijks bestuur haar moeten plaatsen op een geschikte post binnen de Veiligheidsregio. Het is daarbij aan het dagelijks bestuur om mogelijk ook thans nog levende gevoelens van onrust onder collega's over de zaak in goede banen te leiden en ervoor zorg te dragen dat appellante haar werkzaamheden in een collegiale sfeer kan opstarten.

Het dagelijks bestuur heeft appellante eervol ontslag verleend op grond van artikel 19:42, eerste lid, aanhef en onder h, van de CAR/UWO.

[...] 3. De Raad is met appellante van oordeel dat het ontslag geen stand kan houden. De Raad licht hieronder toe waarom.

3.1. Het dagelijks bestuur heeft als reden voor het ontslag genoemd dat er een situatie is ontstaan waarin de verhoudingen onherstelbaar verstoord zijn geraakt en er geen vertrouwen meer is in een goede samenwerking. Deze situatie is volgens het bestuur ontstaan omdat er een conflict is gerezen tussen appellante en de vereniging. De actieve leden van de vereniging zijn ook appellantes collega's, wat een weerslag geeft op de onderlinge verhoudingen. Verder is volgens het dagelijks bestuur er alles aan gedaan om de situatie niet te laten escaleren.

3.2. Aanleiding voor de gang van zaken die tot de bedoelde conclusies van het dagelijks bestuur heeft geleid, is het verzoek van appellante aan het verenigingsbestuur geweest of haar pasgeboren zoon mee mocht met de reis van de vereniging naar Malta, dit omdat zij haar zoon borstvoeding gaf. Appellante had daarbij verklaard dat haar partner het kind zou verzorgen tijdens de verenigingsactiviteiten op de reis, zodat zij ongestoord aan die activiteiten zou kunnen deelnemen.

3.3. Daargelaten of het niet inwilligen van dit verzoek verboden onderscheid oplevert of niet, het verzoek van appellante om haar pasgeboren baby mee te nemen die afhankelijk was van borstvoeding en die door haar partner verzorgd zou worden, was op zichzelf beschouwd niet onbegrijpelijk. Nadat het verzoek, kennelijk vanuit het verenigingsbestuur, in bredere kring bekend was geworden, heeft het vervolgens voorleggen daarvan aan de voltallige ledenvergadering van de vereniging ertoe geleid dat appellante in een positie van “met zijn allen tegen één” is terechtgekomen. De Raad kan niet anders concluderen dan dat het verenigingsbestuur daarmee niet behoorlijk met het verzoek van appellante is omgegaan. Dat appellante de al eerder door haar ingeschakelde stichting Art. 1 om advies over haar verzoek heeft gevraagd, maakt dat op geen enkele wijze anders.

3.4. De Raad stelt verder vast dat zowel stichting Art. 1 als appellante zelf vervolgens, niettegenstaande het feit dat het verenigingsbestuur appellante buiten haar schuld in de hiervoor bedoelde positie had gebracht, nadrukkelijk heeft getracht om de situatie te deescaleren. De stichting Art. 1 heeft dit gedaan door allereerst het verenigingsbestuur te adviseren de zaak niet in de voltallige ledenvergadering te brengen en vervolgens, toen dit advies in de wind bleek te zijn geslagen, te benadrukken dat van een klacht of van verweer geen sprake was. Appellante heeft, nadat zij zich in die voltallige ledenvergadering had moeten verweren, de moeite genomen haar positie ook nog eens schriftelijk te verduidelijken, heeft daarbij benadrukt hoe ongelukkig zij erover was dat de zaak zo hoog was opgelopen en zelfs haar spijt over de gang van zaken betuigd.

3.5. Bij zoveel handreikingen had het dagelijks bestuur als werkgever gemakkelijk op zijn beurt een de-escalerende rol kunnen spelen en de affaire kunnen doen eindigen. Het hoefde maar in herinnering te brengen dat appellante toch evenzeer als andere collega's mocht rekenen op een collegiale bejegening binnen de brandweerpost, dat de kwestie, wat er ook zij van de vraag wie het gelijk aan zijn zijde had, gelet op appellantes uitleg en spijtbetuiging nu in elk geval als afgedaan kon worden beschouwd en dat het zaak was om, in een collegiale sfeer, over te gaan tot de orde van de dag. In plaats daarvan echter heeft het dagelijks bestuur, in de persoon van de postcommandant, het vuur nog verder opgestookt door de collega's in een via e-mail uitgevoerde stemmingsronde te laten beslissen over het lot van appellante. Daarin heeft een aantal collega's aanleiding gezien om diverse niet nader onderbouwde bezwaren tegen appellante naar voren te brengen, zoals bijvoorbeeld het te veel bezig zijn met haar telefoon tijdens oefeningen. Zonder ook maar enig onderzoek te doen naar deze bijkomende bezwaren heeft het dagelijks bestuur vervolgens de ontslagprocedure in gang gezet.

3.6. Buiten kijf staat dat het dagelijks bestuur zowel zijn eigen positie als die van appellante met de bedoelde, als hoogst ongelukkig te beschouwen stemmingsronde verder heeft bemoeilijkt. Dat betekent echter niet dat van een impasse of van een verstoring van de verhoudingen kan worden gesproken die een grondslag voor ontslag kan vormen. Zoals gezegd was er voorafgaand aan de stemmingsronde alle gelegenheid om de affaire, die toch al niet aan appellante was te wijten, te laten uitdoven. Het aangrijpen van die gelegenheid was als handelen als een goed werkgever te beschouwen geweest. Dat het dagelijks bestuur er in plaats daarvan voor heeft gekozen de kennelijke gevoelens van onrust bij de collega's verder aan te wakkeren kan niet voor rekening van appellante worden gebracht. Aan dit alles doet niet af dat, zoals ter zitting van de Raad nog namens het dagelijks bestuur is benadrukt, collegialiteit en onderling vertrouwen juist binnen [werkgever] als zeer belangrijk gelden - het tegendeel is het geval.

3.7. De conclusie is dat een wettelijke grondslag voor het ontslag ontbreekt, zodat het dagelijks bestuur niet bevoegd was om appellante ontslag te verlenen. Het hoger beroep slaagt. De Raad zal

de aangevallen uitspraak vernietigen en ook het bestreden besluit vernietigen. Verder ziet de Raad aanleiding om zelf in de zaak te voorzien en het ontslagbesluit van 15 september 2017 te herroepen. Het gevolg hiervan is dat het dienstverband is hersteld. Omdat appellante inmiddels is verhuisd, maar nog wel binnen de Veiligheidsregio [regio 2] woont, zal het dagelijks bestuur haar moeten plaatsen op een geschikte post binnen de Veiligheidsregio [regio 2]. Gelet op alles wat hiervoor is overwogen is het daarbij aan het dagelijks bestuur om mogelijk ook thans nog levende gevoelens van onrust onder collega's over de zaak in goede banen te leiden en ervoor zorg te dragen dat appellante haar werkzaamheden in een collegiale sfeer kan opstarten.

[ECLI:NL:CRVB:2021:2483](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Ziekte en arbeidsongeschiktheid

JnB 2021, 845

MK Rechtbank Midden-Nederland, 05-10-2021 (publ. 08-10-2021), UTR 20/4662

Raad van bestuur van het Uww, verweerder.

Wazo 4:2b

Wet invoering extra geboorteverlof (Wieg)

Dagloonbesluit werknemersverzekeringen 12e

WAZO. WIEG. AANVULLEND GEBOORTEVERLOF. DAGLOON. Aan de inhoud en de totstandkoming van artikel 12e van het Dagloonbesluit kleeft een zodanig ernstig gebrek dat (de hoofdregel uit) dat artikel niet als grondslag kan dienen voor de berekening van het dagloon van eiser. De berekeningsmethode uit het Dagloonbesluit moet daarom in het concrete geval van eiser buiten toepassing worden gelaten. Het UWV moet een nieuw besluit nemen en daarbij rekening houden met deze uitspraak. Dat betekent dat de hoofdregel uit artikel 12e van het Dagloonbesluit buiten toepassing moet worden gelaten bij de berekening van het dagloon van eiser. Het UWV moet een andere berekeningsmethode hanteren. Er kan bijvoorbeeld aansluiting worden gezocht bij de regeling voor werknemers die nog geen volledig jaar bij hun werkgever gewerkt hebben.

9. Naar het oordeel van de rechtbank is niet gebleken dat het UWV van verkeerde gegevens is uitgegaan of de berekeningsmethode uit het Dagloonbesluit onjuist heeft toegepast. Een strikte toepassing van het Dagloonbesluit leidt dus tot het door het UWV vastgestelde dagloon en de daarop gebaseerde hoogte van de Wazo-uitkering.

Toetsing van de berekeningsmethode

10. De beroepsgronden van eiser richten zich niet zo zeer op de uitgevoerde berekening, maar juist op de onderliggende berekeningsmethode. Eiser vindt het niet eerlijk dat in die berekeningsmethode geen rekening wordt gehouden met zijn situatie, waardoor het dagloon laag uitvalt.

11. De berekeningsmethode is opgenomen in het Dagloonbesluit. [...]

12. De rechtbank toetst in het vervolg van deze uitspraak of de berekeningsmethode uit het Dagloonbesluit als grondslag kon dienen voor de berekening van het dagloon van eiser. Daarbij toetst de rechtbank specifiek of (de totstandkoming van) die berekeningsmethode voldoet aan de vereisten van het zorgvuldigheidsbeginsel. De rechtbank kijkt eerst naar het doel en de achtergrond van het aanvullend geboorteverlof en naar de manier waarop de dagloonberekening in het

Dagloonbesluit uitgewerkt is. Op basis van die informatie beoordeelt de rechtbank vervolgens de berekeningsmethode.

Het doel en de achtergrond van het aanvullend geboorteverlof

13. Artikel 4:2b van de Wazo, waarin het aanvullend geboorteverlof is geregeld, is aan de Wazo toegevoegd bij de inwerkingtreding van de Wet invoering extra geboorteverlof (Wieg). [...]

De uitwerking in het Dagloonbesluit

17. In het Dagloonbesluit is de hoofdregel over de vaststelling van het dagloon uitgewerkt: het loon in het refertejaar bij de werkgever waar het verlof wordt opgenomen gedeeld door 261 dagloondagen. Ook staat er een afwijkende regeling in voor het specifieke geval dat in de wetstekst van het vijfde lid van artikel 4:2b van de Wazo is omschreven, wanneer de werknemer korter dan een jaar heeft gewerkt bij zijn werkgever.

18. In de nota van toelichting [...] bij de wijziging van het Dagloonbesluit in het kader van artikel 4:2b van de Wazo staat dat het gaat om technische wijzigingen: er is geregeld dat de dagloonbepalingen van de Ziektewet en de Wazo ook van toepassing zijn op het aanvullend geboorteverlof.

De zorgvuldigheid van de uitwerking in het Dagloonbesluit

19. Naar het oordeel van de rechtbank is (de totstandkoming van) de berekeningsmethode in het Dagloonbesluit in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel, voor zover daarin geen rekening is gehouden met andere situaties waarin van de hoofdregel moet worden afgeweken. De rechtbank licht dat hierna toe.

20. In het vijfde lid van artikel 4:2b van de Wazo staat dat bij algemene maatregel van bestuur ten aanzien van de vaststelling en herziening van het dagloon nadere en zo nodig afwijkende regels worden gesteld. Uit de tekst van die bepaling en uit de memorie van toelichting bij de Wieg blijkt duidelijk dat de wetgever wil dat er afwijkende regels worden gesteld voor situaties waarin dat nodig is, omdat de hoofdregel tot onredelijke resultaten zou leiden. De Wazo biedt daarvoor uitdrukkelijk de ruimte. Die ruimte is in de uitwerking in het Dagloonbesluit niet benut. Er is slechts aangesloten bij wat al geregeld was voor de Ziektewet en de Wazo met betrekking tot werknemers die tijdens de referteperiode in dienst zijn getreden. Voor werknemers zoals eiser, die tijdens de referteperiode eerst verschillende werkgevers had en daarna fulltime is gaan werken bij één van die werkgevers, is niets geregeld. Uit de nota van toelichting bij de wijziging van het Dagloonbesluit blijkt niet dat de besluitgever die keuze bewust heeft gemaakt.

21. Gelet op de uitdrukkelijke wens van de wetgever om afwijkende regels te stellen voor situaties waarin de hoofdregel tot onredelijke resultaten zou leiden, heeft de besluitgever naar het oordeel van de rechtbank in het Dagloonbesluit te beperkt uitgewerkt wat de wetgever heeft bedoeld. Er is geen rekening gehouden met situaties zoals die van eiser. In het grootste deel van het refertejaar werkte hij bij [werkgever] minder uren dan hij nu werkt, omdat hij eerst ook nog bij andere werkgevers werkte. Daardoor valt zijn dagloon fors lager uit dan het loon dat hij daadwerkelijk verdiende. Dat heeft tot gevolg dat zijn Wazo-uitkering veel lager is dan de 70% van het loon waar de wetgever juist zo nadrukkelijk op heeft ingezet. Omdat zijn uitkering lager uitviel en het opnemen van het verlof daarom financieel niet haalbaar was, heeft eiser minder lang aanvullend geboorteverlof opgenomen dan hij van plan was. Dat botst met het doel van de Wieg.

22. De besluitgever heeft met de technische wijziging van artikel 12e van het Dagloonbesluit de belangen miskend van werknemers die net als eiser eerst meerdere werkgevers hadden, maar tijdens de referteperiode fulltime zijn gaan werken voor één van die werkgevers. Gelet daarop is de rechtbank van oordeel dat de besluitgever in redelijkheid niet had kunnen volstaan met slechts een technische wijziging van artikel 12e van het Dagloonbesluit, zonder een regeling op te nemen die

rekening houdt met de belangen van deze werknemers. Aan de inhoud en de totstandkoming van artikel 12e van het Dagloonbesluit kleeft een zodanig ernstig gebrek dat (de hoofdregel uit) dat artikel niet als grondslag kan dienen voor de berekening van het dagloon van eiser. De berekeningsmethode uit het Dagloonbesluit moet daarom in het concrete geval van eiser buiten toepassing worden gelaten.

Conclusie en gevolgen

[...] 25. Het UWV moet [...] een nieuw besluit nemen en daarbij rekening houden met deze uitspraak. Dat betekent dat de hoofdregel uit artikel 12e van het Dagloonbesluit buiten toepassing moet worden gelaten bij de berekening van het dagloon van eiser. Het UWV moet een andere berekeningsmethode hanteren. Er kan bijvoorbeeld aansluiting worden gezocht bij de regeling voor werknemers die nog geen volledig jaar bij hun werkgever gewerkt hebben. [...]

Geground beroep.

[ECLI:NL:RBMNE:2021:4779](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Sociale zekerheid overig

TOZO, NOW, TOFA

JnB 2021, 846

Rechtbank Den Haag, 09-09-2021 (publ. 14-10-2021), SGR 20/6861

Raad van bestuur van het Uww, verweerder.

Tijdelijke overbruggingsregeling voor flexibele arbeidskrachten (TOFA) 1, 2, 3, 6

TOFA. De rechtbank stelt vast dat tussen partijen niet in geschil is dat de (ex-)werkgever van eiser geen loonaangifte heeft gedaan over de voor deze zaak van belang zijnde peilmaand, februari 2020. Dit betekent dat in de polisadministratie geen loongegevens wat betreft de maand februari 2020 staan. Uit artikel 6, aanhef en onder d, van de TOFA en de toelichting hierop volgt dat als er geen loongegevens in de polisadministratie aanwezig zijn, niet is voldaan aan artikel 2, onderdeel a, en de tegemoetkoming wordt geweigerd. Hoewel de rechtbank begrip heeft voor de lastige situatie waarin eiser ten tijde van de aanvraag verkeerde, ziet de rechtbank geen aanleiding voor het oordeel dat in dit geval afgeweken moet worden van de bepalingen van de regeling en alsnog een tegemoetkoming aan eiser toegekend moet worden, gebaseerd op de door eiser in beroep aangeleverde gegevens. In de toelichting wordt namelijk uitgelegd dat de TOFA een crisismaatregel is die bedoeld is als vangnet voor flexwerkers die door de coronacrisis substantieel inkomensverlies hebben geleden, maar geen aanspraak kunnen maken op een socialezekerheidsuitkering of op bijstand en onvoldoende middelen van bestaan hebben om rond te komen. Blijkens de toelichting staat bij deze regeling eenvoud en robuustheid centraal, zodat de tegemoetkomingen snel kunnen worden toegekend en uitgekeerd. Verder wordt toegelicht dat de afbakening van de doelgroep alleen uitvoerbaar is als deze op basis van een zeer beperkt aantal eenvoudige criteria plaatsvindt.

[ECLI:NL:RBDHA:2021:11141](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

Algemene verordening gegevensbescherming

JnB 2021, 847

Conclusie AG HvJ EU, 06-10-2021, C-245/20

Autoriteit Persoonsgegevens.

Algemene verordening gegevensbescherming (hierna: AVG) 55 lid 3

AVG. CONCLUSIE ADVOCAAT-GENERAAL (AG) BOBEK. Het HvJ wordt door de AG in overweging gegeven de prejudiciële vragen van de rechtbank Midden-Nederland als volgt te beantwoorden. Artikel 55, lid 3, van de AVG dient aldus te worden uitgelegd dat de praktijk waarbij gerechten processtukken aan een journalist verstrekken zodat die beter verslag kan doen van een openbare zitting, plaatsvindt bij de uitoefening van hun rechterlijke taken. Dit artikellid vereist niet dat wordt bepaald of door een verwerking door nationale gerechten 'bij de uitoefening van hun rechterlijke taken' de onafhankelijke rechterlijke oordeelsvorming in concrete zaken wordt geraakt. De vaststelling van de aard en het doel van een bepaalde verwerking behoort niet tot de criteria die krachtens artikel 55, lid 3, van de AVG in aanmerking moeten worden genomen om te bepalen of de nationale gerechten 'bij de uitoefening van hun rechterlijke taken' handelden. Voor de beantwoording van de vraag of een verwerking door de nationale gerechten is uitgevoerd 'bij de uitoefening van hun rechterlijke taken' in de zin van artikel 55, lid 3, van de AVG, is het niet van belang of die gerechten handelden op basis van een expliciete nationaalrechtelijke grondslag.

[ECLI:EU:C:2021:822](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Arbeidsomstandighedenwet

JnB 2021, 848

MK ABRS, 13-10-2021, 202003210/1/A3

staatssecretaris van Sociale Zaken en Werkgelegenheid.

Arbeidsomstandighedenwet (Arbowet) 9 lid 1

Arbeidsomstandighedenbesluit (Arbobesluit) 7.4 lid 3

Beleidsregel boeteoplegging arbeidsomstandighedenwetgeving 1, lid 11, lid 16

ARBEIDSOMSTANDIGHEDENWET. BOETE. Overtreding van artikel 7.4, derde lid, Arbobesluit. I.c. wordt geen aanleiding gezien voor matiging van de boete vanwege onvoorzichtigheid van het slachtoffer, eerder letsel en de getroffen voorzorgsmaatregelen.

[...] 2. De staatssecretaris heeft naar aanleiding van het boeterapport aan [appellante sub 2] [...] een bestuurlijke boete opgelegd van € 37.500,00 bestaande uit een boete van € 36.000,00 wegens een overtreding van artikel 7.4, derde lid, van het Arbobesluit en een boete van € 1.500,00 wegens een overtreding van artikel 9, eerste lid, van de Arbowet. Laatstgenoemd tegengeworpen feit heeft [appellante sub 2] in rechte niet bestreden.

[...] 11. De rechtbank heeft geoordeeld dat de boete op grond van het met de rechtspraak onder 6.1. in overeenstemming gebrachte artikel 1, zestiende lid, van de beleidsregel dient te worden gematigd vanwege enige mate van onvoorzichtigheid van het slachtoffer, de ernst van het te verwachten letsel en door [appellante sub 2] getroffen voorzorgsmaatregelen.

11.1. Artikel 1, zestiende lid, van de beleidsregel luidt:

"In aanvulling op of in afwijking van de leden drie tot en met vijf en zeven tot en met elf, kan het bedrag van de boete worden verhoogd of verlaagd totdat deze evenredig is en daarmee passend en geboden."

11.2. De vraag is of in dit geval in onvoorzichtigheid van het slachtoffer aanleiding bestaat om de boete te matigen. De Afdeling is anders dan de rechtbank van oordeel dat die vraag ontkennend dient te worden beantwoord. De onvoorzichtigheid van het slachtoffer en de drie andere werknemers bij het gebruik van de auto en het touw is juist de reden dat artikel 7.4, derde lid, van het Arbobesluit is overtreden. Die onvoorzichtigheid heeft kunnen plaatsvinden doordat, zoals onder 6.3-6.6 is geoordeeld, [appellante sub 2] de risico's van het uit het water slepen van een boom met een auto en een touw onvoldoende had geïnventariseerd, niet een veilige werkwijze had ontwikkeld, niet de noodzakelijke randvoorwaarden had gecreëerd voor het toepassen van een veilige werkwijze, er geen adequate instructies waren gegeven en er geen adequaat toezicht was gehouden. [appellante sub 2] liet de werknemers zelf bepalen hoe zij een te water geraakte boom uit het water haalden en dit werd blijkens de verklaringen van de werknemers door [appellante sub 2] ook toegestaan. Hierdoor en niet door tegen beter weten in en op eigen initiatief buitengewoon onvoorzichtig handelen van het slachtoffer heeft de overtreding kunnen plaatsvinden (vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 14 maart 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:843](#)). De uitspraak van de Afdeling van 26 mei 2021, [ECLI:NL:RVS:2021:1111](#), maakt dit niet anders. De zekere mate van roekeloosheid van het slachtoffer is in dat geval aangenomen op basis van feiten die het slachtoffer zwaarder kunnen worden aangerekend dan het handelen van het slachtoffer in onderhavig geval.

11.3. De volgende vraag is of de rechtbank terecht heeft geoordeeld dat de ernst van het te verwachten letsel niet dusdanig is dat [appellante sub 2] een groot verwijt kan worden gemaakt. De Afdeling beantwoordt die vraag ontkennend. [appellante sub 2] heeft weliswaar gesteld dat 'zeer goed mogelijk' is dat de omstandigheid dat het slachtoffer in de zomer van 2016 is gevallen met zijn fiets, met een breuk in zijn rechterknie en een operatie tot gevolg, de reden is dat hij de breuk heeft opgelopen en dat iemand die niet eerder zulk letsel heeft opgelopen bij het arbeidsongeval geen breuk had opgelopen. Het verband tussen het letsel van beide ongevallen heeft [appellante sub 2] echter niet verder onderbouwd. Feit is dat het slachtoffer door het arbeidsongeval letsel heeft opgelopen en daarvoor in het ziekenhuis is opgenomen. De Afdeling ziet in dit geval geen aanleiding om de boete te matigen vanwege eerder letsel.

11.4. Ten slotte heeft de rechtbank de boete ten onrechte gematigd om de reden dat [appellante sub 2] voorzorgsmaatregelen had genomen door twee werknemers op de situatie te laten toezien. Zoals overwogen onder 6.6 blijkt uit het boeterapport dat was geregeld dat [teamleider] en [voorman] toezicht zouden houden. De vier werknemers hebben wisselende verklaringen afgelegd over hoe vaak [teamleider] toezicht hield. Zoals de staatssecretaris terecht stelt in het besluit van 20 mei 2019 variëren de antwoorden van de werknemers op die vraag van dagelijks en twee tot drie keer per week tot niet vaak. Voorts is niet in geschil dat [voorman] vanuit de auto geen zicht had op het slachtoffer, [persoon 2], het touw, de omgezaagde boom en de boom waaraan de katrol was bevestigd. Daarom heeft de Afdeling onder 6.6 geoordeeld dat [appellante sub 2] geen adequaat toezicht had gehouden. Gelet hierop beantwoordt de Afdeling ook de vraag of [appellante sub 2]

adequate voorzorgsmaatregelen had getroffen ontkennend.

[...] Conclusie

12. Het hoger beroep van de staatssecretaris is gegrond. De uitspraak van de rechtbank dient te worden vernietigd, voor zover de rechtbank de boete heeft vastgesteld op € 15.000,00. De Afdeling zal de boete vaststellen op € 28.500,00. [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:2277](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Huisvesting

JnB 2021, 849

MK ABRS, 13-10-2021, 202004733/1/A3

college van burgemeester en wethouders van Amsterdam.

Huisvestingswet 2014 (Hw) 21

Huisvestingsverordening Amsterdam 2016 (Hv) 1, 3.12, 4.2.2

Woningwet 1a, 1b

Bouwbesluit 2012 1.1, 6.19, 6.20, 6.22, 6.23

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1, 5.17

Besluit omgevingsrecht (Bor) 2.2

Bouwverordening Amsterdam 2013 4.1

Bestemmingsplan "Postcodegebied 1012"

HUISVESTING. HUURDER. BOETE. BESTUURSDWANG. I.c. is er zodanige twijfel aan de bevindingen in het rapport over het hoofdverblijf van [appellant] in de woning dat hiernaar nader onderzoek had moeten worden gedaan. Nu aan de voorwaarde dat de bestemming tot bewoning overheersend blijft niet is voldaan, heeft de rechtbank terecht geoordeeld dat het college i.c. een boete mocht opleggen. Nu niet onaannemelijk is dat [appellant] een minimaal inkomen en een geringe financiële draagkracht heeft, wordt i.c. een boete van € 20.500,- te hoog en een matiging met 50% passend geacht. Het college heeft ic. de last onder bestuursdwang mogen opleggen voor zover [appellant] in strijd met het bestemmingsplan of voorschriften over de brand- en vluchtveiligheid heeft gehandeld.

[...] Bij besluit van [...] heeft het college [appellant] een last onder bestuursdwang opgelegd.

[...] Bij besluit van [...] heeft het college [appellant] een bestuurlijke boete van € 20.500,- opgelegd wegens overtreding van artikel 21 van de Huisvestingswet 2014 (hierna: Hw).

[...] 1. [appellant] huurde vanaf 15 januari 2018 de woning aan de [locatie].

[...] Boete

[...] Overtreding van artikel 21, eerste lid, van de Hw

[...] - Had [appellant] haar hoofdverblijf in de woning?

2.5. In artikel 3.1.2, zesde lid, onder a, van de Hv staat dat de hoofdbewoner bij het exploiteren van een bed & breakfast de woning als hoofdverblijf moet hebben. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 22 augustus 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:2765](#)), moet het college aantonen dat een verhuurder ten tijde van de verweten verhuur geen hoofdverblijf in de verhuurde woning heeft gehouden, indien die verhuurder in de brp op het adres van die woning staat ingeschreven en zijn hoofdverblijf bepalend is voor de vraag of een boete mag worden opgelegd. Het college stelt dat in het rapport is vermeld dat [appellant] aan de toezichthouders heeft verklaard dat zij niet in de

woning verblijft, maar bij haar partner op een ander adres en dat haar persoonlijke spullen niet in de woning liggen. Ook stelt het college dat in de woning zeer weinig kleding en persoonlijke spullen van haar zijn aangetroffen en in de keuken weinig bestek en etenswaren. De Afdeling overweegt dat [appellant] de stelling van de toezichthouders dat zij heeft verklaard dat zij niet in de woning verblijft gemotiveerd heeft betwist. Daarbij komt dat op basis van de hoeveelheid kleding, persoonlijke verzorgingsspullen, bestek en etenswaren, zoals die uit het beeldverslag blijkt, niet de conclusie kan worden getrokken dat [appellant] geen hoofdverblijf in de woning had. Verder heeft [appellant] verklaard dat zij gebruik maakte van een badkamer en de wasmachine en droger op de derde etage als de toeristen niet aanwezig waren en is die verklaring op voorhand niet onaannemelijk. Gelet hierop is er zodanige twijfel aan de bevindingen in het rapport over het hoofdverblijf van [appellant] in de woning dat hiernaar nader onderzoek had moeten worden gedaan. Anders dan de rechtbank is de Afdeling van oordeel dat het college niet heeft aangetoond dat [appellant] niet haar hoofdverblijf in de woning had.

2.6. In de aangevallen uitspraak heeft de rechtbank het geschil toegespitst op de vraag of [appellant] hoofdverblijf had in de woning. De rechtbank is niet ingegaan op de andere vereisten voor een bed & breakfast waaraan volgens het college niet is voldaan. De Afdeling zal die hierna alsnog bespreken. [...]

[...] Conclusie over de bevoegdheid tot het opleggen van de boete

2.9. [appellant] heeft de woning gedeeltelijk aan de woningvoorraad onttrokken door verhuur aan toeristen, zodat het verbod van artikel 21, aanhef en onder a, van de Hw is overtreden. In artikel 3.1.6 van de Hv zijn de voorwaarden vermeld om geen boete op te leggen. Nu aan de voorwaarde dat de bestemming tot bewoning overheersend blijft niet is voldaan, heeft de rechtbank terecht geoordeeld dat het college een boete mocht opleggen. Dat de rechtbank een deel van haar betoog ten onrechte niet heeft besproken, leidt niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak. [...]

Had de boete moeten worden gematigd?

[...] 2.11. De overtreding van artikel 21 van de Hw is geheel aan [appellant] te wijten, zodat van een verminderde verwijtbaarheid geen sprake is. Wat betreft haar financiële draagkracht heeft [appellant] bij de gronden van het hoger beroep van september 2020 een uitkeringsspecificatie Participatiewet van 25 augustus 2020 overgelegd. Daarnaast heeft zij ter zitting verklaard dat zij pianoles gaf en dat zij gebruik maakt van de tijdelijke overbruggingsregeling voor zelfstandige ondernemers die in een aanvullende uitkering in levensonderhoud voorziet als het inkomen door de coronacrisis tot onder het sociaal minimum daalt. Bij de beoordeling van de draagkracht van [appellant] dienen de aannemelijk geworden omstandigheden waarin zij op dat moment verkeert betrokken te worden (vergelijk de uitspraak van 30 maart 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:871](#)). Nu niet onaannemelijk is dat [appellant] een minimaal inkomen en een geringe financiële draagkracht heeft, acht de Afdeling een boete van € 20.500,- te hoog en een matiging met 50% passend. [...]

[...] Last onder bestuursdwang

[...] 3.1. Uit artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder d, van de Wabo, in verbinding gelezen met artikel 2.2, eerste lid, van het Bor en artikel 4.1 van de Bouwverordening Amsterdam 2013 volgt dat het verboden is om zonder omgevingsvergunning nachtverblijf in een woning te verschaffen aan meer dan vier personen. Vaststaat dat ten tijde van de controle van de woning op 25 juni 2018 4 toeristen op de derde etage verbleven. Omdat, zoals overwogen onder 2.7, het college ten onrechte heeft vastgesteld dat op de tweede etage een toerist verbleef, is er geen grond voor het oordeel dat [appellant] in strijd met het verbod heeft gehandeld. De rechtbank heeft dit niet onderkend. Dit laat onverlet dat het college de last had mogen opleggen voor zover [appellant] in strijd met het

bestemmingsplan of voorschriften over de brand- en vluchtveiligheid heeft gehandeld. De Afdeling overweegt daartoe als volgt. [...]

[...] 3.4. Gelet op het overwogene onder 3.2 en 3.3 heeft de rechtbank terecht geoordeeld dat het college bevoegd was om [appellant] de last onder bestuursdwang op te leggen. [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:2252](#)

Zie ook de uitspraak van dezelfde datum inzake [ECLI:NL:RVS:2021:2278](#) waarin de aan de eigenaar opgelegde boete het voorwerp van geschil is.

[Naar inhoudsopgave](#)

Subsidie

JnB 2021, 850

ABRS, 13-10-2021, 202005032/1/R4

college van burgemeester en wethouders van Apeldoorn.

Awb 1:3, 4:21

SUBSIDIE. BESLUIT. I.c. heeft de rechtbank terecht geoordeeld dat de brief van het college, zijnde een gespreksverslag, geen besluit is in de zin van artikel 1:3, eerste lid, van de Awb. Het college heeft in de brief gesteld dat het de kosten die voortvloeien uit de grondtransactie met Liander gestand wil doen tot uiterlijk vier weken na dagtekening van de brief. Het college stelt in de brief dat het hier gaat om 'een geste uitsluitend uit coulance'. Uit deze bewoordingen wordt afgeleid dat het een vrijblijvende bijdrage wil leveren aan de grondaankoop van [appellant]. Uit het karakter van de brief blijkt ook overigens niet dat sprake is van subsidieverstrekking als bedoeld in artikel 4:21 van de Awb. Daarnaast strekt de brief niet tot enige terugvordering van een (subsidie)bedrag als bedoeld in artikel 4:57 van de Awb. Verder wordt vastgesteld dat de brief geen publiekrechtelijke rechtshandelingen bevat. Dat [appellant] om de brief heeft gevraagd, de (inhoud van de) brief door de wethouder is bevestigd en dat de brief door het college is ondertekend, doet er niet aan af dat de brief geen publiekrechtelijke rechtshandelingen bevat.

[ECLI:NL:RVS:2021:2274](#)

Wegenverkeerswet

JnB 2021, 851

MK ABRs, 13-10-2021, 202004500/1/A2

college van burgemeester en wethouders van Amsterdam.

Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) 9, 14

Reglement verkeersregels en verkeerstekens 1990 (RVV) 5, 60, 87

WEGENVERKEERSWET. I.c. heeft het college in het bepaalde in de artikelen 9 en 14 van het EVRM geen aanleiding hoeven zien ingevolge artikel 94 van de Grondwet de in het RVV 1990 opgenomen helmplicht buiten toepassing te laten. Evenmin heeft het college in de artikelen 9 en 14 van het EVRM grond hoeven zien om gebruik te maken van de mogelijkheid om [appellant] ontheffing te verlenen van de verplichting om als bestuurder van een snorfiets op de rijbaan te moeten rijden.

[ECLI:NL:RVS:2021:2288](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet op de kansspelen

JnB 2021, 852

MK ABRS, 13-10-2021, 201905212/1/A3

raad van bestuur van de Kansspelautoriteit (de KSA).

Wet op de kansspelen (Wok) 1, 35, 35a

Wetboek van Strafrecht 23

Boetebeleidsregels aanbieden kansspelen online zonder vergunning

Wet openbaarheid van bestuur (Wob) 2, 8, 10

WET OP DE KANSSPELEN. BOETES. Boetebesluiten voor het aanbieden van online gokspellen mochten worden opgelegd. Ook mochten de toentertijd genomen boetebesluiten openbaar worden gemaakt. De Afdeling stelt in het geval van het eerste bedrijf en appellant sub 3 zelf de hoogte van de boetes vast.

[...] - Samenvatting

[...] 22. De Afdeling komt in deze uitspraak tot het oordeel dat de KSA heeft aangetoond dat Simbat een flink aantal online gokspellen heeft aangeboden op een groot aantal websites zonder vergunning. Zij heeft met die online gokspellen via websites die op Nederland waren gericht, potentiële consumenten in Nederland in de gelegenheid gesteld deel te nemen aan die spellen. Daarbij heeft de Afdeling ook geoordeeld dat Simbat verantwoordelijk is voor haar kansspelen die op affiliate-websites werden aangeboden. Het aanbieden van online kansspelen zonder vergunning is op grond van artikel 1, eerste lid, aanhef en onder a, van de Wok verboden. De KSA is dus bevoegd om voor die overtreding een boete aan Simbat op te leggen. De KSA mocht die boete ook daadwerkelijk opleggen. Omdat de KSA niet de middelen en de mankracht heeft om alle aanbieders van online kansspelen zonder vergunning aan te pakken, heeft hij prioriteringsbeleid vastgesteld. Dat prioriteringsbeleid is, anders dan Simbat betoogt, geen gedoogbeleid. Ook uit de brieven die de KSA aan Simbat heeft gestuurd met informatie over eventuele handhaving kan niet worden afgeleid dat de KSA geen boete zou opleggen. Met andere woorden: het is niet zo dat de KSA de overtreding van de Wok door Simbat oogluikend heeft toegestaan. De KSA heeft wel een fout gemaakt bij het bepalen van de hoogte van de boete. Hij heeft ten onrechte aan Simbat en [appellant sub 3] gezamenlijk één boete van € 270.000,- opgelegd. Daarvoor bestaat in de wet geen grondslag. De KSA had dus aan Simbat een aparte boete moeten opleggen. Omdat hij dat niet heeft gedaan, heeft de Afdeling dat alsnog gedaan en daarbij de hoogte van de boete voor Simbat vastgesteld op € 187.500,-. Voor het bepalen van de hoogte van die boete heeft de Afdeling aan de hand van de Boetebeleidsregels de basisboete vastgesteld op € 100.000,- en daarbovenop twee boeteverhogende omstandigheden in aanmerking genomen. Ondanks dat de boete lager is vastgesteld, mocht de KSA het toentertijd genomen boetebesluit van 5 juli 2017 openbaar maken. Het algemeen belang bij openbaarmaking heeft de KSA zwaarder kunnen laten wegen dan het belang van Simbat.

22.1. In het hoger beroep van de KSA komt de Afdeling, anders dan de rechtbank, tot het oordeel dat ook [appellant sub 3] artikel 1, eerste lid, aanhef en onder a, van de Wok heeft overtreden. Uit de bewijsmiddelen komt naar voren dat, zoals de KSA heeft gesteld, [appellant sub 3] feitelijk leiding

heeft gegeven aan de verboden gedraging van Simbat. Dat volgt onder meer uit de betrokkenheid van [appellant sub 3] bij een groot aantal ondernemingen die allemaal verbanden hebben met Simbat. Ook was [appellant sub 3] de bestuurder van de onderneming die de software voor de kansspelen van Simbat verzorgde. Hij heeft daarnaast opgetreden als vertegenwoordiger, adviseur en gemachtigde van Simbat. De grote betrokkenheid van [appellant sub 3] bij Simbat volgt ook uit WhatsApp-berichten tussen de betrokkenen, waaronder [appellant sub 3], over bijvoorbeeld de verplaatsing van middelen van Simbat en de ondertekening van contracten. Uit al die stukken volgt dat [appellant sub 3] de 'touwjes in handen had.' Hoewel de Afdeling op dit punt dus tot een ander oordeel dan de rechtbank komt, is het besluit van de KSA voor zover het ziet op de aan [appellant sub 3] opgelegde boete, onjuist. De reden hiervoor is dat de KSA aan Simbat en [appellant sub 3] gezamenlijk een boete heeft opgelegd, terwijl dat niet mag. De Afdeling heeft daarom, net zoals zij dat voor Simbat heeft gedaan, de boete voor [appellant sub 3] zelf vastgesteld, in zijn geval op € 82.500,-. Daarbij is de Afdeling afgeweken van het basisboetebedrag van € 100.000,- in de Boetebeleidsregels. De reden daarvoor is dat hiermee de boetes voor Simbat en [appellant sub 3] opgeteld niet hoger zijn dan het bedrag van € 270.000,- dat de KSA in eerste instantie had opgelegd aan Simbat en [appellant sub 3] gezamenlijk.

22.2. In de zaak van Spinity heeft de Afdeling met de rechtbank geoordeeld dat zij artikel 1, eerste lid, aanhef en onder b, van de Wok, waarin het bevorderingsverbod is neergelegd, heeft overtreden. Spinity heeft een affiliate-programma verzorgd voor Simbat. Dat betekent dat zij zich heeft beziggehouden met actieve verspreiding van het spelaanbod van Simbat via affiliate-websites met het doel om zoveel mogelijk spelers van dat aanbod gebruik te laten maken. Daarmee heeft zij wervings- en reclamediensdiensten verricht voor de online kansspelen van Simbat. Artikel 1, eerste lid, aanhef en onder b, van de Wok is verder, anders dan Spinity betoogt, voldoende duidelijk omschreven. De rechtbank heeft dan ook terecht geconcludeerd dat de KSA bevoegd is om een boete op te leggen. De KSA heeft die boete ook daadwerkelijk mogen opleggen. De Afdeling is in dit verband niet meegegaan met het betoog van Spinity dat de KSA in strijd met zijn vaste gedragslijn en met het gelijkheidsbeginsel heeft gehandeld. Dat Spinity niet aan de prioriteringscriteria voldeed, betekent niet dat de KSA niet zou mogen handhaven. Het prioriteringsbeleid is geen gedoogbeleid. Verder hoefde de KSA niet in plaats van een boete een last onder dwangsom op te leggen, zoals hij dat bij andere bevorderaars wel had gedaan. De werkzaamheden van Spinity zijn anders dan de werkzaamheden van de bevorderaars die een last onder dwangsom opgelegd hebben gekregen. De KSA heeft dus niet in strijd gehandeld met het gelijkheidsbeginsel. Omdat Spinity verantwoordelijk is voor het aantrekken van affiliates die het aanbod van Simbat kunnen verspreiden en promoten en zij daarvoor een heel programma heeft opgezet, heeft de KSA niet hoeven volstaan met het opleggen van een last onder dwangsom. Naar het oordeel van de Afdeling heeft de rechtbank verder terecht geoordeeld dat de hoogte van de boete evenredig is. De KSA heeft de hoogte van de boete eenmalig vastgesteld op de basisboete van € 100.000,- uit de Boetebeleidsregels, hoewel deze regels alleen gaan over artikel 1, eerste lid, aanhef en onder a, van de Wok. Hierbij heeft de KSA geen boeteverhogende omstandigheden in aanmerking genomen. Ook mocht de KSA het toentertijd genomen boetebesluit ten aanzien van Spinity van 5 juli 2017 openbaar maken. Het algemeen belang bij openbaarmaking heeft de KSA zwaarder kunnen laten wegen dan het belang van Spinity. Toch moet de aangevallen uitspraak worden vernietigd, omdat de rechtbank ten onrechte het besluit van 3 mei 2018 heeft beoordeeld in plaats van het besluit van 11 september 2018. [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:2295](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet particuliere beveiligingsorganisaties en recherchebureaus

JnB 2021, 853

MK ABRS, 13-10-2021, 202100256/1/A3

korpschef van politie.

Wet particuliere beveiligingsorganisaties en recherchebureaus 7 lid 4, lid 5

WET PARTICULIERE BEVEILIGINGSORGANISATIES EN RECHERCHEBUREAUS.

INTREKKING TOESTEMMING. I.c. heeft de korpschef in redelijkheid aanleiding kunnen zien om tot het oordeel te komen dat [appellant] onvoldoende betrouwbaar is om voor een recherchebureau werkzaamheden te verrichten. De rechtbank heeft terecht geoordeeld dat de korpschef de onschuldpresumptie niet heeft geschonden en dat een beroep op het vertrouwensbeginsel niet kan slagen. De korpschef heeft i.c. in redelijkheid een zwaarwegend en doorslaggevend belang mogen toekennen aan het algemene belang dat is gediend met de betrouwbaarheid van degene die als particulier rechercheur werkzaam is en de toestemming in redelijkheid kunnen intrekken.

[...] [Intrekking] toestemming voor [appellant] om werkzaamheden te mogen verrichten bij [recherchebureau] [...].

[...] Mocht de korpschef [appellant] onvoldoende betrouwbaar achten?

[...] 3.3. De rechtbank heeft terecht geoordeeld dat er een serieuze verdenking tegen [appellant] bestaat van het overtreden van rechtsregels door het voorhanden hebben van een vuurwapen, omdat [appellant] het vuurwapen in een kluis in zijn kantoorruimte heeft gelegd en hij de politie niet over het vuurwapen heeft geïnformeerd. De korpschef heeft in redelijkheid aanleiding kunnen zien om tot het oordeel te komen dat [appellant] daardoor onvoldoende betrouwbaar is om voor een recherchebureau werkzaamheden te verrichten. Dat [appellant] de beste bedoelingen had en van plan was om de vondst van het vuurwapen bij de politie te melden, hij de ernst van de situatie niet heeft ingezien omdat het vuurwapen er heel oud uitzag, niet leek te werken en leek op een 'Piet Piraat'-wapen, hij nooit de bedoeling had om rechtsregels naast zich neer te leggen en er sprake is van een ongelukkige samenloop van omstandigheden, zoals [appellant] stelt, kan niet tot een ander oordeel leiden. Daarvoor is het volgende van belang.

3.4. Van iemand die een vuurwapen vindt, mag, gelet op het gevaar dat een vuurwapen met zich brengt, verwacht worden dat hij of zij dit zo spoedig mogelijk bij de politie meldt en daar geen dagen overheen laat gaan. [appellant] heeft dat niet gedaan. [...]

[...] Heeft de korpschef de onschuldpresumptie geschonden?

[...] 4.1. Anders dan [appellant] betoogt, heeft de rechtbank terecht geoordeeld dat de korpschef de onschuldpresumptie niet heeft geschonden. De rechtbank heeft terecht geoordeeld dat de korpschef alleen gesteld heeft dat er tegen [appellant] een serieuze verdenking bestaat van het overtreden van rechtsregels door het voorhanden hebben van een vuurwapen. De korpschef heeft geen oordeel gegeven over de schuld van [appellant]. De rechtbank heeft in haar uitspraak, anders dan [appellant] betoogt, ook niet geoordeeld dat er sprake is van een strafbaar feit. Zoals blijkt uit een e-mailbericht van 6 februari 2020 van de officier van justitie aan de korpschef, heeft hij de zaak tegen [appellant] geseponeerd omdat een politieambtenaar tegen [appellant] gezegd zou hebben dat hij niet vervolgd zou worden. De officier van justitie heeft gelet op het opgewekte vertrouwen daarom afgezien van vervolging. Daardoor is in het midden gebleven of [appellant] een strafbaar feit heeft gepleegd, maar

kan bij de korpschef ook het vermoeden zijn blijven bestaan dat [appellant] wel een strafbaar feit heeft gepleegd. Daarbij is van belang dat de officier van justitie in die mail opmerkt dat er sprake is van een ernstig en bewijsbaar strafbaar feit en dat de verklaring van [appellant] over de vondst van het wapen niet overtuigt.

Het betoog faalt.

Kan [appellant] een geslaagd beroep doen op het vertrouwensbeginsel?

[...] 5.3. De rechtbank heeft terecht geoordeeld dat een beroep op het vertrouwensbeginsel niet kan slagen, omdat er geen toezeggingen of andere uitlatingen zijn gedaan of gedragingen zijn verricht waaruit [appellant] in de gegeven omstandigheden redelijkerwijs kon en mocht afleiden dat de korpschef niet zou overgaan tot het intrekken van de toestemming voor het verrichten van werkzaamheden bij [recherchebureau]. Zoals blijkt uit het e-mailbericht van 6 februari 2020 van de officier van justitie aan de korpschef heeft de officier van justitie besloten om [appellant] niet strafrechtelijk te vervolgen omdat een politieambtenaar tegen [appellant] gezegd zou hebben dat hij door de officier van justitie niet strafrechtelijk vervolgd zou worden. Daaruit zou weliswaar afgeleid kunnen worden dat er een toezegging is gedaan aan [appellant], maar uit de toezegging dat hij door de officier van justitie niet strafrechtelijk vervolgd zou worden, mocht [appellant] niet afleiden dat ook de korpschef zijn toestemming niet zou intrekken. [appellant] heeft niet aannemelijk gemaakt dat politieambtenaren hebben toegezegd dat de korpschef zijn toestemming niet zou intrekken. Het verslag van het zienswijzegesprek biedt daarnaast geen steun voor wat Meijers volgens [appellant] tegen hem gezegd zou hebben, omdat in het verslag geen persoonlijke opvattingen van Meijers zijn opgenomen.

Het betoog faalt.

Is de intrekking van de toestemming onevenredig?

6. [appellant] betoogt dat de gevolgen van het intrekken van de toestemming onevenredig voor hem zijn, onder andere omdat hij door het intrekken van de toestemming zijn werk is kwijtgeraakt en schulden moet maken, waardoor hij moeilijker voor zichzelf, zijn familie en zijn kinderen kan zorgen. Dat [appellant] door het intrekken van de toestemming niet meer als particulier rechercheur kan werken, is onvoldoende om tot het oordeel te komen dat de intrekking onevenredig is. Daarbij is van belang dat de rechtbank terecht heeft overwogen dat [appellant] niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij alleen werkzaamheden bij [recherchebureau] kan verrichten en dat hij geen ander werk kan vinden. Dat hij de toestemming alleen verliest omdat hij de vondst van het wapen niet zo spoedig mogelijk heeft gemeld, maakt het intrekken van de toestemming ook niet onevenredig. Zoals onder 3.1 overwogen, mogen aan medewerkers in de particuliere recherchebranche immers hogere eisen worden gesteld dan aan medewerkers in andere betrekkingen. De rechtbank heeft daarom ook terecht geoordeeld dat de korpschef geen doorslaggevend belang heeft hoeven toekennen aan het feit dat [appellant] nooit eerder in aanraking is geweest met politie en justitie en dat volgens hem uit de woorden van Meijers blijkt dat niemand twijfelde aan zijn oprechtheid en het feit dat hij het vuurwapen gevonden heeft. De korpschef heeft in redelijkheid een zwaarwegend en doorslaggevend belang mogen toekennen aan het algemene belang dat is gediend met de betrouwbaarheid van degene die als particulier rechercheur werkzaam is en de toestemming in redelijkheid kunnen intrekken.

6.1. Wat onder 6 is overwogen, laat onverlet dat het [appellant] vrijstaat om een nieuwe aanvraag bij de korpschef in te dienen. Dat betekent niet dat de korpschef dan zonder meer toestemming moet verlenen, maar hij zal zich, in het licht van het verdere tijdsverloop sinds de vondst van het wapen

door de politie, opnieuw moeten buigen over de betrouwbaarheid van [appellant] en daarover een gemotiveerd besluit moeten nemen. [..]

[ECLI:NL:RVS:2021:2280](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Richtlijnen en verordeningen

JnB 2021, 854

MK ABRS, 13-10-2021, 201907130/1/V3
staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Richtlijn 2004/38/EG 16 lid 4

Vb 2000 8.7, 8.17, 8.18

VERBLIJFSRICHTLIJN. Prejudiciële vragen aan HvJEU over verlies duurzaam verblijfsrecht als gemeenschapsonderdaan.

Inleiding

1. Deze verwijzingsuitspraak gaat over de vraag of een duurzaam verblijfsrecht van een burger van de Unie, nadat het eenmaal verkregen is, verloren kan gaan als die burger van de Unie al meer dan tien jaar niet meer in Nederland woont, maar wel elk jaar voor korte bezoeken naar Nederland terugkeert. In het bijzonder gaat het daarbij over de uitleg van het begrip "afwezigheid van meer dan twee achtereenvolgende jaren uit het gastland" in artikel 16, vierde lid, van Richtlijn 2004/38/EG. Deze richtlijn zal hierna worden aangeduid als de Verblijfsrichtlijn.

2. Het gaat in deze zaak om een voormalig burger van de Unie, afkomstig uit het Verenigd Koninkrijk (hierna: het VK). Waar in deze uitspraak wordt gesproken van een "lidstaat" of een "burger van de Unie", moet daaronder, voor zover van toepassing, ook worden verstaan het VK of een onderdaan van het VK. Op de betekenis van de terugtrekking van het VK uit de Europese Unie voor het voorliggende geschil zal de Afdeling aan het slot van deze uitspraak ingaan. [...]

Het terugtrekkingsakkoord

11. Ten slotte acht de Afdeling van belang om erop te wijzen dat de terugtrekking van het VK uit de Europese Unie niet afdoet aan het belang dat de vreemdeling heeft bij de onderhavige procedure. Het antwoord op de in deze verwijzingsuitspraak voor te leggen vragen, is immers nodig om te bepalen of zij ten tijde van het einde van de overgangperiode als bedoeld in het Akkoord inzake de terugtrekking van het Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland uit de Europese Unie en de Europese Gemeenschap voor Atoomenergie (hierna: het Terugtrekkingsakkoord) nog steeds over een duurzaam verblijfsrecht beschikte, en derhalve voor de vraag of zij haar verblijfsrecht overeenkomstig de bepalingen van het Terugtrekkingsakkoord heeft behouden. Het antwoord op de in deze zaak te stellen prejudiciële vragen is dus, ook na het uitreden van het VK, van belang voor de oplossing van het geschil.

Conclusie

12. Als artikel 16, vierde lid, van de Verblijfsrichtlijn zo moet worden uitgelegd dat elke aanwezigheid binnen een periode van twee jaar in het gastland van een burger van de Unie met een duurzaam verblijfsrecht, hoe kort ook, volstaat om het ononderbroken karakter van een periode van afwezigheid van meer dan twee achtereenvolgende jaren uit het gastland te doorbreken, dan volgt hieruit dat de vreemdeling haar duurzame verblijfsrecht niet verloren heeft, ondanks dat zij in ieder

geval vanaf 2014 haar hoofdverblijf heeft in het VK. Maar als deze bepaling zo moet worden uitgelegd, dat een kortdurende aanwezigheid in het gastland niet zonder meer volstaat om het ononderbroken karakter van een afwezigheid van meer dan twee achtereenvolgende jaren uit het gastland te doorbreken, rijst de vraag aan de hand van welke criteria moet worden bepaald wanneer een afwezigheid van meer dan twee jaar al dan niet wordt doorbroken. In het bijzonder rijst dan de vraag of bij de beoordeling van deze vraag belang gehecht mag worden aan de omstandigheid dat de betrokkene haar hoofdverblijf en het centrum van haar belangen naar een andere lidstaat heeft verplaatst en wat hiervoor maatgevend is.

Prejudiciële vragen

13. De Afdeling ziet gelet op het voorgaande aanleiding om het Hof te verzoeken bij wijze van prejudiciële beslissing uitspraak te doen op de volgende vragen:

Vraag 1

Moet artikel 16, lid 4, van Richtlijn 2004/38/EG [Verblijfsrichtlijn] aldus worden uitgelegd dat elke aanwezigheid in het gastland, hoe kort ook, van een burger van de Unie met een duurzaam verblijfsrecht, volstaat om een periode van afwezigheid van meer dan twee achtereenvolgende jaren uit het gastland te doorbreken?

Vraag 2

Als het antwoord op de eerste vraag ontkennend luidt: met welke aspecten moet rekening worden gehouden om te bepalen of een aanwezigheid in het gastland van een dergelijke burger van de Unie een periode van afwezigheid van meer dan twee achtereenvolgende jaren uit het gastland doorbreekt? Kan hierbij belang gehecht worden aan de omstandigheid dat de betrokken burger van de Unie het centrum van haar belangen naar een andere lidstaat heeft verplaatst?

[ECLI:NL:RVS:2021:2279](#)

Bij deze uitspraak heeft de Afdeling een [persbericht](#) uitgebracht.

JnB 2021, 855

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Zwolle, 14-10-2021, NL20.12541 en NL20.12542
staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Verordening (EU) nr. 604/2013

Vw 2000 30 lid 1

DUBLINVERORDENING. Italië. De door eisers overgelegde informatie biedt onvoldoende grond voor het oordeel dat de toepassing van de asielprocedure, de opvangvoorzieningen dan wel de leefomstandigheden in Italië, sinds het M.T-arrest en het A.B.-arrest, zodanig zijn dat op basis daarvan zou moeten worden geconcludeerd dat Italië de internationale verplichtingen niet nakomt en dat sprake is van een situatie als bedoeld in het arrest Jawo. Ook het persoonlijk relaas van eisers geeft daartoe geen aanleiding.

Verweerder heeft zich naar het oordeel van de rechtbank in redelijkheid en deugdelijk gemotiveerd op het standpunt gesteld dat niet is gebleken van bijzondere, individuele omstandigheden die maken dat de overdracht van eisers van een onevenredige hardheid getuigt of dat een bijzonder samenstel van factoren maakt dat de behandeling van de asielverzoeken in Nederland voor de hand ligt.

Zoals verweerder in de bestreden besluiten en ter zitting heeft toegelicht, zijn de belangen van de minderjarige kinderen van eisers betrokken bij de besluitvorming en is daar in het algemeen gewicht aan toegekend. Er bestaat geen grond voor het oordeel dat verweerder zich in die belangenafweging onvoldoende rekenschap heeft gegeven van de gestelde belangen van de kinderen.

[ECLI:NL:RBDHA:2021:11228](#)

[Naar inhoudsopgave](#)